

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

MAHLAS

İki Aylık Kùltür Edebiyat Dergisi

Sayı 13 / Mart-Nisan 2017

İMTİYAZ SAHİBİ

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi
Adına Okul Müdürü
Mahmut Yelek

TETKİK EDEN

Ragıp Küçüker
Süleyman Ocakcı

EDİTÖR

Mehmet Fatih Tiftik

YAZAR-ŞAİR

MEYYİT - M. Said Akça
GİRYÂN - M. Yasir Demirkol
HIÇKİMSE - Y. Furkan Denizler
FELLAH - İsmail İkbal Ekici
ÂKİF - M. Akif Sinan
DİRİLİŞ ERİ - Mehmet Fatih Tiftik
YÂRE - Mustafa Eray Karabulut
MERDÜMGİRİZ - C. Mehmed Akif Balcı
YAĞMUR - Safi Öztürk
MAVİ - Bedirhan Bayram
FISILTI - Ahmet Sinan Demirci
HÜŞYAR - A. Faruk Çiftler
ERKULCUK - Ubeydullah Erdoğan
DİYARBEKRİ - Ahmet Tarık Aksan
MANSÛR - Ömer Faruk Büyükarıslan

dergimahlas@gmail.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İditörden

“Susmanın suça iştirak olduğunu bilecek kadar aklım başımda.” diyor İsmet Özel

Umarım ki aklımız başımızdadır. Meselemiz aklımızın başında olmasıdır. Kendimizi bir yoklama adına sarfettiğimiz mürekkep umarım bizi var yazdırmaya yeter. Yoksak, “biz yokuz” diyelim. Ancak varsak, var olduğumuzu iddia ediyorsak, bunu kanıtlayalım. Ürkekçe, ucundan tutarak yüklenemeyiz hiçbir şeyi. Ezberlenmiş kalıplar değil, özümsemiş deyişlerimiz olmalı. Bilmeliyiz ki önümüze konulan her şey bize ait değildir. Okumalıyız, çokça okumalı ve yazmalıyız.

Hayat iman ve cihatsa eğer sadece inanmakla, düşünmekle kalmayın. Harekete geçin. Zaman geldi, geçiyor.

Mahlas Dergisi hem okuyucular için hem de yazarlar için bir hamd vesilesi. Hamdolsun. Bu dergimize ve milli şair-yazar kimliğimize sahip çıkmalıyız. Şiire ve yazıya alaka arttıkça aklımızın başına geleceğine inanıyoruz.

Susmayın, suça iştirak etmeyin.

İçerik

Meczip	06
Gizli İntihar	10
Kalbur	15
Farklı Bir Perspektiften Beytullah	18
Hikâye	20
Yolcu	21
Şehrin Ölümü Üzerine	24
Modern Dünyanın Bunalımı'ndan Notlar	28
Arkamızdakiler ve Yanımızdakiler	30
Huzur Saati	32
Seher Vakti Geçtikten Sonra	34
Şiir	35
Serencâm	36
LYS Gözlemcisi	38
Zaman - Zincirler	39
Ruh	40
Şiir	41
Ümit Kasidesi I. Maktâ	42
Divanda Oturanlara Tavsiyeler	43
Bir Sessiz Vakit	44
Şiir	45
Vicdan	46

Fotoğraf: DİRİLİŞ ERİ

Zırr zırr!!

Alarm coşuyordu sabahın ilk saatlerinde yine. İlk başta 'ertele'ye bastı memleketinin ekseri erkeğinin yaptığı gibi. İkinci ve üçüncü denemeler sonunda doğruldu sıcacık yatağından. Her sabah yaptığı el yüz yıkama, kılığını düzeltme kahvaltı yapıp dişlerini fırçalamaya gibi mutad eylemleri yerine getirdi. Çıkarken son defa köşesinde hafiften kırık olan aynaya baktı ve: "Kahretsin! Her zamanki gibi çok yakışıklıyım" dedi.

Bu kadar narsist değildi bizimki. Son aylarda oldu ne olduysa. Üniversite ortamı, kızlar falan filan bozdu bunu. Bir de kız bulmuş kendine, yat kalk hep o. Ne varsa sanki? Aşk, sevgi sadece onda mı? Anlamaz efendim zira dünya -sahte- mahbubunun üzerine kurulmuş. Hâşâ...

Eviden hızlı adımlarla, dudaklarında belli belirsiz şarkılar çalmaya çalıştığı ıslığıyla çıktı. Dışarıdan bunu gören üçüncü şahıs kesinlikle "kalbinde kelebekler uçuşuyor olmalı" derdi. Yanılmazdı çünkü kalbi son birkaç gündür kanatlı hayvanlar diyarıydı. Uçan mı dersin çarpışan mı dersin?..

Saatine baktı. Okula daha vardı, kız içindi bu erken çıkma. Geciktim, dedi. Aslında ne randevu vardı ne de bir beklenti. Göresi gelmişti, "görmek" istedi...

Okulla arasındaki caddeleri hızlıca geçerken bir viraja kontrolsüz çıktı, sonuç kaza. Yayalar çarpıştı. Bizimki ızbandut gibi vücuduyla bütün kâinata meydan okuyabiliyordu. Nitekim buna meylettirdi, sabahın nûrunda kavga istedi. Bu isteğindeki temel etken

kendi güç, kuvveti değil karşı-sındakinin saç, sakalı dağınık biri olup tam anlamıyla 'mezczup' olmasıydı. Vurun kahpeye mantığı anlarsınız ya... "Bir düşene bir tekme bizden hediye!"

Önüne baksana be adam, dedi.

"Affedersiniz, görmedim" dedi mezczup.

Meczubun -tahmin ettiği- kültür seviyesinden çok daha yüksek sesle: "Pardon, affedersiniz gibi kelimeler çıkmalı ortalık eşekten geçilmiyor!" dedi.

Duruma garabet içinde yaklaşan mezczup, anlayamadım af buyurun, dedi.

"Hah hah haa" dedi bizimkisi, "Anlamazsın tabii." Bu tepkiyi neden verdiğini kendi de bilmiyordu. Narsist duygular kabarmıştı içinde, bu tepki de onun eseriydi...

Neyse babalık, bir dahakine görüp çarp da farklılık olsun, dedi.

Bu fasıldan sonra hiçbir şey olmamış gibi keyifli adımlarla kampüse girdi. Gözleri sevdiğini arıyordu her yerde. Telefon etmek ihtiyacı duyuyordu. Nerdesin diye sordu.

Kafeteryaydı buluşma nokta-

ları. Hızlı adımlarla kafeteryaya doğru ilerledi. "Çay bile içemezsiniz burada, anasını satayım 5 lira olur mu bir bardak?" diye içinden söylendi. Ama zaruret: Bir masada sevgili varsa kimse fakir olamaz... Sarılmalar, öpmeler, oturup konuşmalar, cıvık cıvık kahkahalar...Şeytan fink atıyor bu kafeteryada...

O gün ikisi de derse girmedi, gün boyu birlikte oturup konuştular, gezdiler. Sahile uğradılar, aşk müziği eşliğinde dolaştılar. Akşam olduğunda ikisi de yorgunluktan ölüyordu. Bizimki kızı eve bıraktı. Evlerine vardıklarında ikisi de yatağa çakıldı ve gün, günah dolu bir defterle kapandı.

...

Rüya: Rüyasız gece olmaz derler. Çoğumuz rüyamızı hatırlamaz, ondan görmedik sanırız... Bizimkinin rüyasına dönelim: Ortalık çok karanlık. Sağda 'nür', solda 'nâr' var yalnız. Mezczup geliyor yanına. Koluna yapışıyor hem de öyle bir yapışma ki aksi yönde davranrsa kopacak. Mezczup onu ateşe doğru çekiyor. Kuyunun başına getirip bırakıyor onu. Dönüş yoluna bakıyor bizimki, "hak" yazıyor karşısında 'nür'dan harflerle...

...

Rüyanın etkisiyle yatağından fırladı. Hemen üstüne başına bir şeyler geçirdi, çirkin görünmese kâfiydi. Hemen çıktı evden. Çarpıştıkları yere gitmek için koşturuyordu. Meczubu bulmak için and içti adeta. Çarpıştıkları yere geldiğinde in cin top oynuyordu, kimse yoktu ortalıkta. Derinden bir uff çekti, yankı yaptı boş sokaklarda. Ne kadar dinden uzak görse de kendini, cenneti arzuluyordu o da herkes gibi. Bu yüzden arıyordu meczubu, belki bir nebze yardımcı olur, en azından hakkı kalmaz diye düşündü. Umudu kırılana kadar aradı. Hem ne demişler: “Her arayan bulamaz lakin bulanlar hep arayanlardır.” Dön dolaş derken en sonunda vazgeçti bizimki.

Ağır adımlarla evin yolunu tuttu. Eve artık çok yaklaştı ve hâlâ görmemişti onu. Köşeyi dönerken bir kaza daha yaşadı bizimki. Karşısındaki Meczuptu.

Meczup bizimkine, affedersiniz görmedim, dedi. Sonra devam etti: “Dün de yaşamıştım bunu, biriyle çarpışmıştım yine. Aynı şekilde affedersiniz görmedim demiştim. Gerçekten de görmemişim, çünkü

göremiyorum. Âmâyım ben, doğduğumdan beri böyle. Lakin zahirde göremiyorlar, bilmiyorlar engelimi. Beni çok azarladı görmedim diye. Hâlbuki elimde değildi. Bana ‘Bir dahakine görüp çarp da farklılık olsun’ dedi.

56 yaşındayım lakin bana hiç bu kadar dokunmamıştı bundan önce işittiklerim...”

Gözünden damlayan birkaç damla yaş sildi. Rüya şimdi çözülmüştü, meczupta kalmıştı hakkı.

O dediğin adam, dedi titrek sesiyle. O dediğin adam benim, dün de çarpışmıştık.

Meczup: “Bilemedim ben sizi. Ağzım var dilim yok, normalde kimseye etmem şikâyet amma bugün boşluğuma geldi, kusurumu bağışlayın.” dedi.

Bizimki, asıl sen beni affet dayı, dedi. “Bu aralar var bende bir haller. Arkadaşlar kızdan oldu diyorlar. Beni şişirdi sanki, sevgim arttı sürekli, enaniyetimi de arttırdı. Eskiden ben vardım sadece, şimdi benden büyük kibrim var dedi. Açıkçası seni küçümsemedim ama hiç istemedim böyle yapmayı, refleksti.” dedi.

Meczip cümlelerden bazılarını seçip sadece; 'Ne sevgisi?' dedi.

Bizimki, bir kız var, dedi. Allah seni inandırсын kaşları yay, kirpiği ok! Sanki bütün güzelere bundan geçmiş güzellik.

Ok ve yay nedir? Ben görmedim hiç, dedi.

Kafasını eğdi bizimki, üzgün bir şekilde:

"Boşver be dayı, dünyalar güzeli de, geç..."

Bir sessizlik lahzası girdi sahneye. İkisi de suskun, bir süre nefeslerini dinlediler.

Deldi suskunluğu bizimki. Meczuba: "Sen hiç sevdin mi?" dedi.

Her gönül gibi bizim gönlümüzün de meftun olduğu vardır

elbet, dedi meczup.

"İyi ya sen göremiyorsun. İyiyi kötüyü, uzununu kısayı, zengini fakiri, güzeli çirkini nerden bileceksin? Bunları bilmeden nasıl seveceksin?" dedi.

"Sevmek sadece yüz, göz güzelliği midir? Sadece maddiyat için mi sevilir?" dedi.

"Genellikle öyle olmaz mı? Yani insan güzeli görmek ister, sonra da onu sever.

Öyle değil mi ama sen de bana hak ver." dedi.

"Güzeli görmek... Güzeli görmek... Güzeli görmek..."

Eğer, dedi Meczip. Muradın güzeli görmekse; bakmakla ne işin olur?.."

GİRYÂN

GİZLİ İNTİKAR

Şu koca ülkede belki de tarihin hiçbir sahnesinde bu kadar bunalmış insanı bir arada göremezsiniz. Beton ve metalin iğrenç kokusunu üzerlerinde "modern olmanın" onlara nakşettiği bir nişanmış gibi taşınması bu insanların ne hazin durumda olduğunu göstergesidir. Oysa çeyrek asır öncesine kadar bu binlerce insanın cediti kendi özünüyle, top-rakla, yek vücut gibiydi.

Gökyüzüne bakma hürriyetini ve güneşi eliyle kapatabilme yetisini kazanmışlardı. Önemlisi de toprak kokarlardı.

Yirmi sene önce, o da "köylüydü". Teni birkaç ton daha esmerdi ve bakışları canlıydı. Bakışlar insanın hüviyetidir. Bu şehirdeki insanlar hep ölü bakarlardı. Havasından mı, suyundan mı? Etrafına baktı. Ne kadar da uyuşuk bir vakitti öğleden sonra 5.45. Burada her vakit trafik vardı ama bu başka bir şey.

Bu korna sesleri şehrin feryatları gibi. Birbirine bağırان insanlarin ettiği küfürlerse şehrin öfkesinin resmi.

Her gün 18.00' de çıkardı dışarı. Son yarım saatleriyse hep böyle geçirirdi. On beş senelik memurdu ve yaşının bahşettiği ağırlık ona cam kenarındaki masayı vermişti. Gün içinde de pek bir şey yaptığı söylenemezdi ama son yarım saat, dışarıyı izlemeyi kendine görev edinmişti.

Daha kırk yaşındaydı ama hiçbir iş yapmıyordu. İki çocuğu vardı, biri yirmi yaşında, iki senedir üniversiteye hazırlanıyordu; diğeri ise on beş yaşındaydı ve "daha küçüktü".

Taşrada hayat buradan çok daha erken başlardı. dört beş yaşındayken tarlada çalışan ana-babasına su taşınması, ve bunu köydeki her çocuğun istisnasız yapması bile bunun en büyük göstergesiydi. 10 yaşında, at üstünde, tek başına ilçeye gidip gelirken kimse ona "daha küçüksün" dememişti. Bundandır onun bakışlarındaki ciddiyet çocuklarında yoktu. Ne de olsa ciddiyet genle nakledilen bir miras değildir.

Bir atları vardı. Dedesinin tükenmez denilen malından bir kerpiç ev dışında kalan son şeydi. Dedesi heybetliydi. Belki de malı sayesinde böyle gözükiyordu. Kazım Ağa. Karun Kazım Ağa. Köylü ona böyle seslenirdi. Tabi kendi aralarında. Zalimin yüzüne "Sen zalimsin!" denilmezdi burada. Gerçi nerede denirdi ki? Evladı yaşındaki adamlardan azar iştirken ağzını açabiliyor muydu?

Birçoğumuzun belli bir yaştan önceki yaşamı siliktir. Bu insanın fitratı. Unutmak çok büyük bir nimet. Bu nimetin değerini belki de en çok bilenlerdendi. İnsanın beş yaşında yaşadığı bir olayı hatırlaması güçtür. Yalnızca önemli hatıraları -demek bu olay onda derin bir iz bırakmış- işgal eder insanın beynini. Bu topyekün bir işgaldir ama. Ne zaman bir benzerini görse beş yaşına giderdi. Her elleri önünde başı eğik kaldığında çocuk gibi aplanırdı koskoca adam.

Dedesinin bir sopası vardı. Köy-

de, kahvede oturuken, tarlada çalışan işçiyi denetlerken ve hatta evde oturuken bile elinin altında olurdu bu sopa. Bastona ihtiyaç duymayacak kadar zinde ve iri bir adamdı. -Bazen bunu da düşünüyordu. Belki bu konuda dedesine çekmiş olsa, vücudu biraz daha sağlıklı görünse bu kadar ezilmezdi.- Bu sopayı taşımasının tek bir sebebi vardı: O zalim bir adamdı. Bunun gibi adamların merhamet duygusu tamamen kalplerinden sökülüp alınmış gibiydi.

İşte o gün... Asla unutamayacağı günün sabahı çok neşeli başlamıştı. Beş yaşındaysanız ve güneşi gözkapaklarınızda hissedebiliyorsanız mutsuz olmak için herhangi bir sebebiniz yoktur.

Komsu çocuklarıyla toplanma vakti gelmişti. Çeşme önünde toplanılır ve genelde "ağa torunun" söylediği yoldan hep beraber tarlalara doğru yürürlerdi. Toprakların neredeyse hepsi dedesinin olduğundan aynı bölgeye gider, sonra ailelerinin yanına

dağırlardı.

Perşembeleri çok severdi. Dallarında parlayan elmaların arasını da yürümek hepsine ayrı bir huzur veriyordu. O elmaları uzanıp koparmak, henüz düşmeye yakın sütdişleriyle kıtlıktan çıkmışçasına ısırarak onların en büyük arzusuuydu. Ama cesaret edemiyorlardı. Dedesi bir sinir küpüydü ve buna yeltenemiyorlardı bile. Normalde görmüş olsa onları bahçenin önünden dahi geçirtmezdi. Perşembeleri buradan geçebiliyorlardı, çünkü dedesi çarşamba akşamdan çıkar, hiçbir perşembe köyde olmaz, geceyi gündüze kattardı. -Köylü böyle söylerdi-

Yine bir perşembeydi ve yine güneş elmaları iştah açıcı hale getiriyordu. Keşke yapmasalardı. -Kırk yaşında bir adam beş yaşında yaptığı bir işten nasıl olurda hicap duyardı? İnsan varoldukça pişmanlık da varolacaktır. Önemli olan da bu değil midir? Asıl iş hatayı yaptıktan sonra pişman olup af dilemek değil midir? Ancak şu hep atlanır ki insan tekdüze bir varlık değildir. Teorisi sağlam olan bu düşünce bile pratikte insanın kendi içinde duyduğu bunalımın önüne geçmez.-

Fikir seyrek dişli çocuğundu. -Ne önemi var? O izin vermeseydi kim kalkışabilirdi?- Bu çocuğun ismini niye hatırlamıyordu? Hayatının geri kalanının baş müessirinin ismini hatırlama-

masını ihtiyarlılığına verdi. -Evet gerçekten bu şehirde yaşanmak çok erkendi. İnsanlar doğar ve bir ihtiyar olana kadar "çocuk" muamelesi görürdü. Kimi zaman ismi ergen olur kimi zaman genç. Ama o hiçbir işe yaramaz. Hayatının en verimli yaşlarını, kendini "daha gencim önümde yaşayacağım onlarca yıl var" diye kandırarak geçirir. Sonunda da ölümün kıyısında "ihtiyarlıkta" bulur kendini.- Seyrek dişli çocuğun sarı saçlarının güneşle ahengi, insanın içini ısıtan bir görünümüdür. Buz gibi bakışlarıyla birleşen bu samimiyet yerini asalate bırakıyordu. Bir kez daha bakışlarını dahi hatırladığı bu çocuğun ismini niye hatırlamıyorum diye hayıflandı.

Yeni stajyer kızın dürtmesiyle irkildi. Amiri çağırılmış. Biraz sinirliymiş o yüzden dikkatli davranması gerekmiş. Stajyere rahatını bozduğu için ağız dolusu kızıp azarlamak istedi ama yapmadı. Böyle yaparsa onun diğerlerinden ne farkı kalırdı ki? Masanın üstündeki beyaz -lekden sarıya dönmüş- yarım kupaadan bir yudum su içip boğazını ıslattı ve şehrin ona en büyük mirası olan göbeğini içeri çekerek içeri girdi.

...

Yokuşu tırmanırken nefes nefese kalmıştı, Göğsü sıkışıyordu. Tepe başındaki çocuk parkına ulaşınca orada banka oturup biraz dinlenecekti. Çok bunaldığı

zaman yavaş yavaş bu yokuşu çıkar dolmuşun ve şehrin sıkışmışlığından biraz olsun sıyrıldığını hissedirdi. Bugünse bozuk parası yoktu. Gerçi olsaydı da bu yolu tercih ederdi. Ne de olsa artık cam kenarında bir masası kalmamıştı. Belki de göğsünün sıkışmasının asli nedeni de buydu. Şu kirli gökyüzünün hepsi göğsüne doluyordu. Bakması gereken iki "genç" vardı.

Parka ulaştı. Burası mahallenin en büyük parkıydı. Akşam ezanı okunmuştu. Yani ortalık karanlıktı ama üç beş çocuk hâlâ oynuyorlardı. Yüzleri pek seçilmiyordu ama bir tanesi çok tanıdık geldi. Evrak çantasına -ki artık bunu taşımasına gerek kalmamıştı- eline daldırdı ve üç dört boş dosyanın altında gözlüğünü buldu. Ceketinin kenarını silip camın lekelerini temizledikten sonra gözüne taktı ve iyice dikkat etti. Evet bu çok benziyordu.

Hatta bir an hayal gördüğünü sandı ama hayır, bu gerçeğin ta kendisiydi. Sarı saçları, donuk bakışları ve seyrek dişleriyle "o çocuktı". Hayreti tesirini kaybettikten sonra bir anda içini kin ve öfke kapladı. Çocuğun suratına iki tokat asılmak istedi ama bu gerçekten garip olurdu. Tamam belki her şeyin müsebbibi seyrek dişli çocuktı ama bu çocuk her şeyden habersiz masum bir yavruydı.

Evet şimdi daha çok pişman olmuştu. Seyrek dişli çocukla -eğer hayattaysa- karşılaşsa bile hiçbir şey yapamayacağını anlamıştı. Oysa onun yüzünden...

Evet o gün fikir bu çocuğun başının altından çıktı. Babasını oyalamak için ufak kardeşine bir şeyler olduğunu ve hemen eve gelmesi gerektiğini, bu yaşta bir çocuktan beklenmeyecek bir oyunculukla anlattı. Babası git-

ti ve o gün yirmiye yakın çocuk bahçeyi talan etti. Belki bu yarım saat bile sürmemişti. Zaten bahçe çok büyük bir yer değildi ama bu olayın tesiri akıl üstü olmuştu. Seyrek dişli çocuğun babası geldiğinde her birisi bir yana kaçıştı. O da ağaçlardan birisinin üstüne çıkmış, görünmeyecek bir şekilde şimdi ne olacağını izliyordu. Seyrek dişli çocuk da bir yandan elma dişliyor, diğer yandan da ne büyük bir iş yaptığını ima eden bakışlar atıyordu. Sonra babasının öfkesi hüzne evrildi. Adam artık bağırıyor, ağlarken yalnız birkaç kelimesi anlaşılabilir inilti çıkarıyordu. Sonra bir bağırış sesi tüm çocukları ve adamı yerinden zıplattı. Bu bir çeşit gürleme gibiydi. Ne, dedesi mi ? Bu adamın burada ne işi vardı? Eğer o burada olmaşa belki adamın: "Ağam gece hırsız dadanmıştır heral" gibi bir bahanesi olacaktı ama dedesinin, onu ağlarken görmesi, her kapıyı suratına kapıyordu. Adam kendini toplayıp ayağa kalkmadan dedesinin sopası suratında patladı. Bu ne yürek burkan bir sahneydi. Seyrek dişli çocuk ağaçtan atlayıp köye doğru koşmaya başladı. Tüm çocuklar sandı ki çocuk buna dayanamayıp ağlaya ağlaya evine gitti. Belki korktu , belki üzüldü babasına. Ama en beklenmedik şey oldu. Çocuk beş dakika sonra elinde - belki harp yıllarından kalmadır- bir tüfekte koşa koşa geldi. Gözlerinde gözyaşından, bakışlarında ise korkudan eser yoktu. Tek seçilebilen ürkütücü

kiniydi. Dayaktan kaskatı kesilmiş -eşraf toplanınca öldüğü belli oldu- babasının yanına bir cansız beden daha yığıldı: kokoca, heybetli dedesi ölmüştü. Onun için hiç üzülmemişti, çünkü o kötü biriydi ama onun ardından hiçbir şey yolunda gitmedi.

Köylü kinini ailesinden ve ondan çıkartıyordu. Onlara zulmettiler. Oysa onlar bunu hak etmemişlerdi. Babası her zaman dedesinin karşısında durmuş, birçok kez sırf köylüyü savunduğundan dayak yemişti.

Bir tek kerpiç ev ve hasta bir atları kalmıştı. Babası çok çalıştığının karşılığını alamıyor, zulme uğruyordu. Birgün de -daha on birinde bile değildi- babası tarlanın ortasında, ağzı yüzü kan içinde ölüme kavuşmuştu. Bu zulmün son bulması onun için bir vuslattı ve o vuslatına kavuşmuştu.

Cebinden bir kağıt çıkardı. Elleri titriyordu. Zor da olsa alnından soğuk terleri sildi ve kağıda şunları yazdı: "Benim için üzülmeyin. Ben üzülmedim. Vuslatına üzülen aşık olur mu hiç ?"

YÂRE

KALBUR

Yıllar evvel...

Üç oda bir salon, küçük bir ev, beş kişilik bir aile, üç erkek çocuk. İki orta, bir ilkokullu.

Bir aile apartmanının 2. katındadır bu ev. Salonun duvarlarında Kosovalı bir ressamın Mostar'ı, tam karşısında sanki ona bakarmış gibi duran, aynı çerçeve içinde, yanmakta olan bir mumun üzerinde uçuşan kuşlar ve yanlarında bir Kısakürek resmi, (Resim ne demek istiyor acaba?) resmin hemen yanında 80'li yıllardan kalma kırmızı bir seccade, onun yanında ise kocaman urgan ipinden asılmış bir kalbur. Fatma Hanım kalburu gördüğü her seferde Mustafa Bey'e söylüyor, "Ayy ay, getirdi astı şunu tepemize, duvarda kalburun işi ne yal". Kalburun yıllardan beri çekmediği kalmamış. Üç erkek çocuk, evi harap ediyor, kalburun başına oturup onunla oynanabilecek farklı oyunlar düşünüyorlar. Okuldan gelince anne baba evde değil, en çok oynanan ise uzun koridordaki halıyı kaldırıp kalburu ortaya koyarak uzaktan koşmak ve kalburun teline basıp

koridor boyu kaymak. Ara sıra birisi kıştı yere düşünce ötekilerin gülmekten karnı ağrıyor, uzun süre kendilerini tutamıyorlar, yere düşen ise kıvrıyor.

-Susun ulan, kuyruk sokumum düz artık.

Zırrrrrr, zırrrrrr...

-Ulan geldi yine şirret karı!

Alt komşu Nermin, Şirret Nermin. Her gün sestten sebeple üst kata çıkar, uzun uzun kapıyı çalar, ancak açan olmayınca geri inmek zorunda kalır.

-Ne şirret hakaten ha!

-Neyse boşver onu, sıra bende mi sende mi?

-Kâmil'de değil mi oğlum sıra?

-Ne bileyim lan!

Yıllardır evde duruyor kalbur. Onunla aynı çiviye asılmış küçük ancak mutantan köstekli Serki-sof bir saat de tüm bunlara şahitlik ediyor, kim bilir neler düşünüyor?

"Bizim komşu neler çekti be, yazık! Allah'tan şöyle küçücüğüm de bir asaletim var!"

Ancak bir gün o da çocukların eline düşecek, haberi yok! Bir gün en küçük, Kemaleddin gidip

ortanca Taha'ya
"Abi, bu su geçiriyor mu ki acaba?"

diye soruyor.

Taha alıp arkasını enikonu inceliyor. Çat pat İngilizcesiyle okumaya çalışıyor.

Cık. Okuyamadı. Kardeşinin diline düşmemek için okumuş edasıyla "geçirmiyor heralde" diye geveleyiveriyor. O da gidip su dolu kovaya atıyor saati. Bir saat sonra alacak.

Geçirmiş. Hiç bir şey olmamış gibi anneleri gelmeden evvel yerine asıyor. Eski açısının aynısı olmalı, yoksa fark edilir.

Odanın köşelerinden birinde 52 ekran tüplü televizyon, diğerinde bir pikap, altında plak zulası, üzerinde de Mostar'a kadar uzanan bir sarmaşık, altın rengi üç kanepeler, iki koltuk, her yeri çay lekeli olmuş kırmızı kocaman bir halı, bir kitaplık ve evdeki tüm kitaplıkların dolu olması hesabıyla duvarlar boyunca uzanan diz boyu bir sürü kitap.

Önce anne geliyor, yarım saat sonra baba. Fatma Hanım evin perişan hâlini, koridor zemininde oluşan yeni çizikleri, çocukların daha üstlerini değiştirmemiş ve terli olduklarını görünce bir anda iki kolundan onlarca güdümlü füze -terlik- taarruzuna başlıyor. Çocuklar ise eski model füze savunma sistemi olan elleriyle savunmaya kalkışıyorlar fakat sonunda âmiyane tâbirle bir 'headshot' yiyecekler. Zaruri...

Ve baba Mustafa Bey geliyor. Evin reisi, bıyık ve gözlük. Daha

sonra da atlet katılacak bu muhteşem ortaklığa. Belki şalvar da katılır.

Yemek yendi, çay faslına geçildi. Ortanca çocuk performans ödününü annesine yaptırmaya çalışıyor, zira son gün. Kendisi yapsa alacağı not belli. Fatma Hanım da oflaya pufloya yapmak durumunda kalıyor. Bir yandan çay içiyor, sohbet ediyor.

Mustafa Bey'in gözü bir ara kırmızı seccadeye ilişiyor. Uzun uzun düşünüyor, babasından yadigâr. Yanında da merhum dayı oğlu Elazığlı Baho'nun Serkisof saati. Elazığlı Bahadır... Bir türkü okurdu ki önceden...

Mustafa anasının memleketinde askerlik yapmış, ara sıra da izne dayı oğluna gider, o da geceler boyu uzun uzun türkü okur, tıkanana kadar çay içirmiş Mustafa'ya. Kapıyı, deliğe baktıktan sonra her açışında "Hoşgelmişen gadasını aldığım gardaşım, nedirsin?" deyişi hala kulaklarında. Beş sene evvel Mustafa hastanede refakatçisi iken Hakk'ın rahmetine kavuşmuş, saati de tam vefat etmeden evvel Mustafa'ya bıraktığını söylemiş. O da gözü gibi bakıyor.

-Kâmil, oğlum şu saati kap gel bakalım.

Çocuklar arasında bir saniyede kurulan "Nâpıcaz lan!? " telepatisi hiçbir yerde görülmemiştir. Birkaç milisaniye içinde üç kafa sanayi devrimi fabrikaları gibi duman çıkarıp bahane uydurmaya çabılıyor, nafile. Taha gözlerini devire devire Kemaleddin'e

bakıyor, yok, halı desenlerini inceliyormuş gibi yapıyor it. Kemal Bir ara başını kaldırıp Kâmil ile göz göze geliyor. Gülmemek için kendini zor tutuyor ve yine indiriyor kafayı.

Kamil ağır ağır kalkıyor, saatin işlemeye devam ettiğini umarak ve etmesi için dua ederek ağır ağır ilerliyor.

-Oğlum niye hamile karı gibi yürüyorsun?!

Saate geldi. Aha! Çalışıyor, çalışıyor lan! Su geçirmişti ya bu! İçindeki damlaları oraya buraya savurtuyorlardı hatta, ne oldu yahu, nasıl olur! Gözünü ovuşturuyor, yok, hakikaten de çalışıyor. Vay be diyor, ne saat ama! Taş gibi maşallah! Şu geçirse bile işliyor, daha sıkı bir teste sokmak lazım bunu. Usul usul aldı, babasına götürdü.

-Hey gidi Baho be! Oğlum şurada bir Harput olacaktı plakların arasında, bak bakayım. Yad edelim Elazığlıyı. Allah rahmet etsin.

Kar mı yağmış şu Harput'un başına

Kurban olam toprağına taşına.

MERDÜMGİRİZ

Farklı Bir Perspektiften Beytullah

Farklı renkleri, dilleri taşıyor.. Coğrafyalar farklı, kimine Uzakdoğulu dedi "Bati", kimine Afrikalı. Ama aynı mekan bulduğumuz... Etrafında divane olduğumuz yapı aynı. Sahibi, Rabbi aynı yapının. Hele bir taş var ki bir köşesinde apayrı; Hindistanlı yaşlı teyze de selam duruyor, Pakistanlı bacı da.. Adı unutulmuş ülkelerden gelenler.. Türkiyeli amca da orda Malezyalı teyze de.. Hele bir de ufak misafirleri Yaratan'ın.. Gözleri parlıyor.. Babasının omzunda selam verirken etrafında tanımadıkları.. Gece gündüz yok orda, tavaf eden âmâ amca için.. Elinde bastonu, şükrediyor nimetine Rabbinin. Sahi..! Şükredecek ne çok şeyimiz var değil mi? Ha bir de namaz anları, herkes huzurda, sarılmışlar dualarına, adeta kaybediyor dünya ehemmiyetini.. Seyrediyorlar yüce evi, zikrediyorlar en sevgiliyi.. Evet, "Kâbe" bahsettiğim. Beytullah.. Beşerin gözünün, gönülünün Rabb'e açılan kapısı. Orda kalkar Arap-Acem ayrı-

mı, siyah tenli olan hürmet görür, anlar gerçek imanı. Değil miydi, Malik Eş-Şahbaz gelip de gerçek imanı bu kutsal top-rakta tadan..?

Günde yüz yirmi rahmet indirir Yüce Yaratan.. Tavaf edenler en fazla nasiplenenlerdir. Ah orda bir tavafın hazzını yaşamak var ki! Bir taraftan gelen tekbir sesleri apayrı bir dünyaya götürüyor insanı.. İnsanın Rabbiyle buluşma anı.. Herkesin aynı kıyafeti, tabiri caizse kefenlerini giydiği bir ortamda kul ile dünya arasına bir perde çekilir adeta..

Bugün dünyada her türlü ayrımcılığın yapıldığına ve gerek toplumda gerekse toplumlar arası tefrika çıkarmada bu farklılıkların baş unsur olarak kullanıldığına şahit oluyoruz. İşin en garip kısmı Allah'ın evinde aynı iki parça beze bürünüp omuz omuza tekbir getiren Müslümanlar bu tefrika çabalarına kurban gidiyor.. Yer yer mezhep çatışmalarına, yer yer ırklar arası çatışmalara sahne oluyor yeryüzü.. Müslümanın kanı, canı, malı, namu-

su kutsal ve diğer Müslümanların koruması altında olması gerekirken, az önce zikrettiğim o manevi ortamda bile beşerin gönlüne nifak tohumu ekiliyor. Zikredilen onca güzellik asıl kardeşliği ifade ediyordu ama bunun asıl sebebi

Müslümanların nelerden mahrum olduğu konusunda, az da olsa bir farkındalık oluşturma çabası idi. Bugün yanı başımızda, komşularımızda savaş varken biz Müslümanlar Kâbe'deki o muhteşem tabloya hasret durumdayız.

Bugün ülkemizde yeni yetişenlere empoze edilen "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığı İleride karşılaşmamız kuvvetle muhtemel olan problemlere temel teşkil ediyor. Günümüzde de metropolün insana dayattığı bireyselleşme hareketi, komşusu aç iken bırakın tok yatmayı, komşusundan haberi olmayan insanlar türetiyor toplumda. Karşı komşusunu tanımayan kişilerden, komşu ülkede annelerinin cansız cesedi yanı başında ağlaşan çocuklardan haberdar olmasını bekleyemiyoruz hâliyle. Hem de haberdar olmanın yanında taşın altına elini koyması gerektiği bir ortamda.

Tekrar kutsal topraklara dönecek olursak, bir miktar da olsa, çeşitli coğrafyaları tanımayı sağladığından, insanların görüş açılarını genişletiyor. Yukarıda zikredilen Malik Eş-Şahbaz namı diğer Malcolm-X de bu ortamda ufkunu genişletmiş bir isimdir. En kutsalımız ile yaşantımız arasında kurulmaya çalışılan bağlantı için bu örnek yeterli olacaktır. Malcolm-X örneğini birkaç cümleyle açıklamaya çalışırsak. Hâc ziyaretinin öncesinde İslam ile ırkçılığın bağdaştırıldığı bir ortamda İslam ile isimlendirilmiş bir ideolojiyi savunurken adını duyuran Malcolm-X, Mahşeri anımsatan ve Arabın aceme, beyazın siyaha üstünlüğünün olmadığını gözler önüne seren bu ortamda tabiri caizse hidayete ermiş ve şu anda günümüz Müslümanlarının ihtiyacı olan fikriyata burada malik olmuştur. Ne mutlu ona ki ölmeden önce doğruyu buldu ve doğru bildiği ile şehadete yürüdü. Bakalım günümüz Müslümanlarının doğruyu bulabilmesi için daha kaç cana kıyılması, daha kaç çocuğun ağlatılması, daha kaç namusun kirletilmesi gerekecek.

ALEMDAR

İyi geceler bukalemun. İyi geceler züppe.

Arkasını döndü züppe ve merdivenleri inmeye başladı. Ayağının altındaki beyaz mermer merdivenlerin ve durmadan yanıp sönen bozuk bir lambanın rehberliğinde merdivenleri inmek bile tehlikeli bir iş sayılabilirdi. Son basamağı indikten sonra 4 kat boyunca ciğerlerinde hapsedmiş olduğu havayı keyifle dışarı bıraktı züppe. Havayı dışarı vermeye diğerleri gibi o da bağımlıydı. Yeşil koğuş kapısını açarken bukalemunu düşündü züppe. Acaba neden kırmızı renge bürünmüştü bugün? Hafifçe gülümsedi ve kimin umrundaki zaten diye geçirdi içinden.

Hücrenin kapısına geldiği zaman duraksadı. İçeri girmek istemiyordu. İçeride tam 12 azılı suçlu vardı. Farklı farklı suçlardan hepsi beşer yıl yemişti. Tamı tamına 5 yıl. Kimisinin suçu babasının sözünü dinlemektir. Kimisinin suçu cezaevinin binasına aldanmaktır. Kimisinin de aslında hiçbir suçu yoktu ya da buna inandırılmışlardı. Hiçbir suçu olmayanlar ya da buna inandırılmış olanlar üst katta kalırdı. Bir çeşit dil öğrenmeye çalışıyorlardı. Gülümsedi züppe.

Açtı kahverengi kapıyı ve adımını attı hücreye. İçeridekiler uyuyordu. İlginç diye geçirdi içinden. Uyku insanları aptallaştırmaz mıydı? Bu düşüncenin nereden aklına estiğini kestirmedi züppe. Bukalemunu düşündü. Acaba

yarın kırmızı renkte mi olurdu yoksa mavi renkte mi? Kimin umrunda. Biraz uyumalıyım dedi züppe kendi kendine. Biraz aptallaşmalıyım.

Alarm çalmaya başladı. Hücrenin ışığının yanması da gecikmedi. Eyvah dedi züppe. Gardiyan uyandı.

-Nasılsın bukalemun.

-Lacivert.

-Yangın olduğunu söylüyorlar.

-Kırmızı

-Merdivene gidelim mi?

-Yangından kaçacak mıyız?

-Hayır onu söndüreceğiz.

-Çakmakla mı?

-Gardiyanlar suyla söndürmeyi beceremedi. Belki biz ateşle söndürürüz

-Gardiyanlar lacivert.

-Sen de lacivertsin.

-Kimi zaman lacivert kimi zaman kırmızı.

-Bugün neden lacivert.

-Gardiyanlar beni yangında farketmesinler diye.

-Peki ya kırmızılar. Gardiyanlar onları yakalayacak.

-Unuttun mu züppe, kötüyüz biz. Kötü olanlar kötülük yapar.

-İyi geceler bukalemun.

-İyi geceler züppe.

Arkasını döndü züppe ve merdivenleri inmeye başladı . Ama bu sefer merdivenler beyaz mermer değildi, bozuk lamba da yoktu. Merdiven yeşildi. Bukalemun lacivert. Züppe ise kırmızı.

FELLAH

YOLCU

Bir çöl akşamında yürüyordu. Kumlar gözlerine doluyor, soğuk çöl rüzgarı benliğine işliyordu. Ne için yürüdüğünü tam olarak kendisi de bilmiyordu. Yanındaki ile konuşuyordu çocukluğu hakkında. Onu ne zamandır tanıdığını hatırlamıyordu. Ama çöle düştüğü anda yanında olduğu keşindi. Bir anda yanındaki konuşmaya başladı her zamanki gibi. Hatırlamıyor musun diye başladı söze. O zamanlar çöl nedir bilmezdin. İki katlı, kutu kutu odaları olan, etrafının ağaçlarla çevrili olduğu kuş civitileri ile uyanılan sımsıcak bir evin içinde yaşıydın. Her sabah kalkar, kahvaltı yapar, ormana gider, odun toplardın, kuş avlardın. Ta ki o ava kadar. Ne yaptın sen? Değer miydi? Bak şimdi ne oldu? Gözleri yaşarmıştı. Dayanamıyordu. Kendini kumların üzerine bıraktı. Gözyaşları kuru, sert ve hayatı gibi acımasız çöl kum-

larını ıslatıyordu. Sus diye bağırdı. Konuşma. Bağırırken yanındakinin yüzüne bir kez daha baktı. Aslında cüzzamlı gibi duruyordu. Yüzü kırışıklıklarla doluydu. Nedense her zaman kötü kokardı. Ama ona karşı hissettiği garip bir yakınlık vardı. Onunla olduğu vakit hep kötü hissederdi, ağlardı. Ama hep onun yanında olduğu düşünülduğünde, bazen hoşuna gidiyordu. Ne de olsa en iyi arkadaşıydı. Gözyaşları dinmişti. Ama yanındaki hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Susmazdı zaten o. Yürümeye devam ediyorlardı. Soğuk yüzüne vuruyor, yanındaki yetmezmiş gibi bir de soğuk ekleniyordu. Bir ara tökezledi. Düşecekti ki ayakta kalmayı başardı. Ama yanındakinin tekmesiyle kuma yapıştı. Ağzına bulaşan kumları elinin tersiyle sildi. Ne yaptın diye bağıracak oldu. Ama yapamadı. Kendini tuttu. “Ya sabır!” çe-

kip devam etti yoluna. Bir ara uyumaya karar verdi. Ancak öyle susardı yanındaki. Belinden tulumunu indirdi nasırlı elleriyle. Sonra yırtıcı hayvanlardan korunmak için ateş yakması gerektiğini anladı. Alaktan yanında çakmağı vardı. Önce derin bir çukur kazdı kumdan. Sonra yanındaki tahtaları yerleştirdi dikkatlice. Ateşi yaktı ve tulumuna girdi. Ama o gelmişti hayaline yine. Rengarenk kanatlarıyla gözlerinin önünden geçiyordu. Tutmak istiyor, yapamıyordu. Tüm bu zorluklar onun için değil miydi? Hayali dahi onu heyecanlandırmaya yetiyordu. Hayal kurmak güzeldi. Yanındaki yine konuşmaya başlamıştı. Yine mi diye geçirdi içinden. Uyumaya çalıştı ama yapamadı. Doğruldu önce. Elini ateşe uzattı. Isınmak istiyordu. Öylece bekledi. Sonra kalbinde bir şey hissetti. Evet içi yanıyordu. Ve bir his kaldırdı onu yerinden, koşmaya başladı. Takati bitene kadar koştu. Ona ulaşmalıydı. Her şeyi oydu. Bu amansız çölün tek manası oydu. Koştu gözyaşları görmesini engelliyordu. Koştu. Ağlıyordu. O tek manasıydı çölün. Manasıydı hayatın.

O koşarken yavaş yavaş güneş doğmaya başladı. Kafasını kaldırdı. Onu gördü sonra. Bir an. Tüm hayatın tükendiğini, zamanın durduğunu hissetti. O andı yaşamak, o andı nefes almak, o andı mutlu olmak ve kıvranmak. Güneşe doğru yol alıyordu. O uçuyordu. Gözden kaybolana kadar baktı ona. Sonra birden diz çöktü. Çok yormuştu kendini herhalde dünya karardı bir anda.

Uyandığında başında o vardı. Hâlâ konuşuyordu. Sen yaptın deyip duruyordu her zamanki gibi. Yapabilecek bir şey yoktu. İmalat hatası olmak böyle bir his olmalıydı. Eksiklik, vicdan azabı belki biraz da titreme. Tüm azizlerin arasından zelil olmak böyleydi. Belki de hastalıklı doğmak, ölü doğmak böyleydi. Ama o onun peşinden koşmaya namzet doğmuştu. O, onun peşinden gitmeliydi. Nedense ilk andan beri hep ona sürükleniyordu. Belki de onu her zaman sevmişti. Sanki birlikte yaratılmış, birlikte doğmuşlardı. Gözleri kararmaya başlamıştı yine. Yanındaki tabi ki söylene söylene su getirdi ona. Yolları

zordu. Ama karar veremiyordu . Yol mu daha zor yoksa o mu?

Gözlerini açtığında susamıştı. Su istedi yanındakinden. Getirdi. Neden sonra ani bir hareketle tüm kırbayı yere boşalttı. Bağırmaya çalıştı ama başaramadı. Dili oldukça kurumuştü. Gözleri karıncalandı. Bayılacak gibi oldu. O anda yanındaki kırbasını açtı. Ve suyu yavaş yavaş ağzına boşalttı. Rahat bir nefes aldı. Rahatlamıştı. Ayağa kalkmak istedi. Kalkamadı. Göğsü hâlâ ağrıyordu. Yavaş yavaş doğruldu. Etrafına baktığında

yine uçsuz bucaksız kum tepelerinin arasındalardı. Güneş tam üstlerine vuruyordu. Üşüyordu. Doğruldu göğsündeki yaraya baktı, iltihaplanmıştı. Herhalde O günden beri ilk defa uyanıyordu. Yanındaki yine ketumdu. Her zamanki gibi. Ona baktı ve birden konuşmaya başladı.

MEYYİT

ŞEHRİN ÖLÜMÜ ÜZERİNE

Erdem Bayazıt, ‘Birazdan Gün Doğacak’ şiirini Nuri Pakdil’e ithaf ederken, onun için şu muhteşem ifadeyi kullanır: “Siz kahramanıyorsunuz çelik dişliler arasında direnen insanlığın”.

Bugün, Müslümanlar, insanı eşref-i mahlukat bilmiş insanlar, çağın kısıkcına kapatılmış; bazen dönemin şartları, bazen sosyal ve siyasal konjonktürler ve sair bazı putlarca yaşamın her anında tehdit edilmekteler. Bir Müslüman kalp, bu tehdit karşısında nasıl bir tavır takınmalıdır? Çağın üzerimize bu yüklenişini, yaşarken ne düzeyde hissediyoruz? Ve bu hissiyatımız direnmek noktasında bizi ne kadar harekete geçirebiliyor? Erdem Bayazıt’ın Şehrin Ölümü başlıklı şiiri, her bölüme verdiği anahtar başlıklarıyla her birimizin yaşadığı bir süreci işlemesi anlamında oldukça önemli. Bu şiir üzerine eğilelim şimdi.

giriş

*Duvarlar çıkıyor önüme
Şehrin mahpus yüzlü duvarları
Hiçbir sır kalmamış ardında hiçbir duvarın
Nereye gitti diyorum benim elbisem nerede
Şehir soyunmuş diyor biri
Şehrin elbisesini çalmışlar
Bütün şehir çöküyor yüzünde bir insanın
Şehir boğuluyor içinde insanların kan gibi bir sesle
Mor bir kâbus çöküyor üstümüze
Parkta son ağaç da ölüyor intiharı hatırlatan bir ölümle.*

Değişimi bir anda yaşamadıysak da çok hızlı yaşadığımız ortada. Müslüman’ın, şehir ve şehir ahalisindeki şiddetli değişim karşısındaki giriş bölümünde işlenen şaşkınlığı Rasim Özdenören’in Gül Yetiştiren Adam’ını hatırlatıyor. Şehir soyunmuş diyor birisi

şehrin elbisesini çalmışlar. Müthiş bir hayasızlık bu, kaldıramıyoruz. Çöküyor üzerimize değişim, tüm sertliğiyle.

veda çizgisi

Kalabalık toplanıyor büyük meydanlara

-Aşka veda

İnsanlar geçiyorlar yollardan

-İnanca veda

Şehir kapanıyor içine

-Toprağa veda

Dolaşüyor bir heykelin taştan eli üstlerinde insanların

Kuşlar göç ediyorlar bulutlar göç ediyorlar

"Yüzünde son gülümseme kaybolurken çocukların"

-İnsana veda

İstanbul'un bugün şehir kalabilmişliği ile mümkün olduğunca avunuyoruz. Ancak bugün İstanbul, bir metropol. Binlerce putu içinde barındırmakla birlikte, insanların putperest olduğu bir metropol. Böyle bir toplumun aşktan, inançtan, topraktan ve en nihayetinde insandan anlamasını bekleyemezsiniz. Müslüman, çağa teslim olmuş şehirde bahsi geçen "değer"lere, kuşlar, bulutlar ve çocukların son gülümseyişleriyle hazin bir veda etmekte. Müminin hicreti ne kutludur!

bir gezgin adam

Bir adam belki de en çok bir rüzgârdır şimdi

Sisli yabancı gölge gibi gezgin bir rüzgâr

Şehri bir yabancı gibi dolaşıyor

Şehrin mabetleri bir bir tükeniyor

Başlıyor içinde sonsuz susuzluk

Avuçlarının içi terliyor.

Üstad Sezai Karakoç, geçmişte Müslüman bir toplum olan bizlerin bugün bir toplum bile olamayışımızı anlatırken bunun en önemli sebebini camilerin toplum hayatının merkezinden atılması olarak gösteriyor. Ruhu diri tutan, yaşamaya anlam yükleyen ve Müslümanın en büyük vazifesi namaz ise; toplumu diri tutan, yaşatan ve ayağa kaldıracak olan da camidir. Bir Müslüman, topluma vazifesizce karışamaz. Böyle olursa, eser gider, bakar kaçır, yabancı gibi, gölge gibi, rüzgâr gibidir, kalıcı olamaz.

kaos

*Kirli yollar kapansın sular akmasın deniz sığmasın kabına
Gün batmasın aydınlatsın yüzlerde umutsuz mahkûmluğu
Makinalar çalışsın taşlar yarılsın ortalarından
Anneler ağlamasın çocuklar gülmesin
Gök göçsün toprak başkaldırsın su sussun
Ağaçlar durmasın bütün saatlar dursun
Durmasın ulu rüzgâr şehri göklere savursun*

Aşksız, inançsız, topraksız ve insansız bir şehrin ters yüz oluşu: Kaos.

durum

*Makinalar bir elin beş parmağını çarmıha geriyorlar
Akıl bir akreptir intihara hazır.*

Batı'nın alışkanlığı üzere tüm dünyaya dayattığı materyalist ve salt akılcı kafa yapısının iflas ettiğini, bugün müthiş bir refah içerisinde olmasına rağmen yaşamaya dair bir çıkış yolu bulamayan Batı toplumlarında gözlüyoruz. Akıl, sıkıştığı anda kendini bitirecektir. Hakikatse, her daim kendisini arayan ve bulmak nimetine kavuşanların yanı başında var olacaktır.

anı

*Bizim ellerimiz vardı şimdi onlar nerede
Kadife gibi okşardık çocuk yüzlerini şimdi onlar nerede
Şehirde evler olurdu sıcak odaları olurdu evlerin
Sığınacak yataklarımız olurdu bu bizim yatağımız derdik
Bayram günleri donanırdık su gibi yumuşardı yüreklerimiz
Camilere dolardık tüm olmaya ererdik
Biz vardık şimdi o biz nerede*

Ümitsizlik müminin karakteri değil, bu muhakkak. Anılarımızsa hasretimizi körüklüyor. Paramparça olmuş bir toplum, kaybolmaya yüz tutmuş değerler... Ancak hayır, hakikat elimizde okunmayı bekliyor. Tüm varlık, O'nu tesbih ediyor. Öyleyse bir çıkış yolu var. Biz aramaya devam edeceğiz, tüm olacaksak bu, anılarımız rehberliğinde olacak.

Son sözü şiirin son mısralarına bırakalım. Mümin hakikati hakikat bilen, O'ndan başka hiçbir otoriteye, puta, güce selamı ol-

mayandır. Müslüman, gerekirse şehri içinde öldürür.

bitiş

*O en öksüz köşesine sığındığımız yalnızlığın
Yalnızlığın teselli çiçekleri üstümüze
Göçen son kuşların sedef gagalarından dökülür
Şehir bir mahşer gibi içimizde ölür.*

Erdem Bayazıt'a Allah'tan rahmet diliyoruz. Mekanı cennet olsun inşallah.

HEKİM

MODERN DÜNYANIN BUNALIMI; NOTLAR RENE GUENON

-İşte modern dünya, bu adla adlandırılan her şey ve en üst düzeyde 'medeniyet' denilen şey, sadece bir karikatür olabilir ve hatta birçok açıdan medeniyetin tam karşıtı olur. Geleneğe karşı bir uygarlığın böyle bir ada layık olması şöyle dursun, aslında gerçek medeniyetin kesinlikle karşı tezi durumuna düşer.

-Modern insanın yanılıgısı, aşkın olanı duyular dünyasından ayırmaktır, öyle ki modern insan duyular dünyasını ilahi alandan yoksun algılamaktadır.

-Bayağılaştırma dünyevi bilgileri daha da bayağılaştırarak yaysın; dünyevi bilgiler daha iyisine layık değildir.

-(Modern dünyanın kutsal bilgileri hor görmesi.) Bu nitelikte dünyevi alanın meşruiyetini kabul ettiğini ileri süren sadece Batı medeniyeti vardır. Hatta Batı medeniyeti insan etkinliğinin büyük bir bölümünü dünyevi alan içine sokmayı bir 'ilerleme' olarak değerlendirmektedir; öyle ki tamamen modern kafa yapısına sahip biri için, en son durumda artık dünyevi alandan başka bir alan söz konusu olmamaktadır. Böyle birinin tüm çabası kutsal alanı inkâra ya da dışlamaya yönelmektir. Buradaysa ilgiler

tersine çevrilmiştir: Geleneksel bir uygarlık, küçülmüş de olsa, dünyevi bakış açısının varlığını, kaçınılmaz bir durum olarak ancak hoş görebilir ve mümkün olduğunca dünyevi bakış açısının doğuracağı sonuçları sınırlandırmaya çalışır. Modern uygarlıktaysa, aksine, kutsal alana artık hoş görüyle bakılmamaktadır.

-Ve eğer sona ermesi gereken, güncel biçimiyle Batı uygarlığıysa, o uygarlık dışında hiçbir şey görmeyenlerin, onu benzersiz bir uygarlık saymaya alışık olanların, o uygarlığın bitişiyle her şeyin biteceğini ve o yok olmaya yüz tutarsa, bunun gerçekten "dünyanın sonu" olacağını sanmaları normaldir.

-Rönesans ve Reform birer sonuçtur ve bir önceki çöküşle meydana çıkmışlardır. Ama bir yükseliş olmaktan çok oldukça derin bir düşüşü belirtmişlerdir. Çünkü biri bilim ve sanat alanında, öteki dinsel alanda olmak üzere geleneksel ruhla kesinkes bağlarını koparmışlardır.

-Rönesans aslında birçok şeyin ölümü olmuştur. Greko-Romen uygarlığına dönmek bahanesiyle bu uygarlığın ancak dış kabuğu alınmıştır.

-Ortaçağın geleneksel bi-

limlerine gelince, bu çağda onlar, son birkaç eser verdikten sonra, vaktiyle bir tufanla yok olan geçmiş uygarlıklar gibi, tamamen kaybolmuşlardır. Dolayısıyla bu kez, hiçbir şey onların yerini tutamamıştır. Artık geriye sadece "din dışı" felsefe ve "din dışı" bilim, yani gerçek entelektüalitenin inkârı, bilginin en alt düzeyde sınırlandırılması, hiçbir ilkeye bağlı olmayan olayların ampirik ve analitik incelenmesi, bir yığın anlamsız ve belirsiz ayrıntılar içinde dağılma, durmadan birbirlerini çürüten asılsız varsayımların ve Modern uygarlığın mevcut tek üstünlüğünü oluşturan pratik uygulamalar dışında hiçbir sonuca götürmeyen eksik görüşlerin birikimi kalmıştır.

-Rönesans'la birlikte ün kazanan ve modern uygarlığın tüm programını önceden özetleyebilen bir kelime vardır: "Hümanizm." Gerçekten de her şeyi insancıl boyutlara indirgemek, üst düzeydeki ilkeleri hesaba katmamak, simgesel olarak ifade edilirse, yeryüzünü fethetmek bahanesiyle gökyüzünden yüz çevirmek söz konusuydu.

Hümanizm bahsi: Her şeyi doğrudan doğruya, kendisi amaç kabul edilen insanın ölçülerine indirgemek istendiğinden, sonunda insanda bulunabilecek en düşük seviyeye kadar aşama aşama inildi ve sadece insan tabiatının maddi yanına ait ihtiyaçların tatmin edilmesine çalışıldı. Boşuna bir çalışma! Çünkü insan tabiatı daima tatmin olabi-

leceğinden, fazla suni ihtiyaçlar yaratır.

-Hiç kuşkusuz asıl Batı'nın, modern uygarlıkla özdeşleşen Batı'dan daha az hasmı vardır.

-Antikçağda ve özellikle Ortaçağ'da, Batıların eyleme olan doğal eğilimleri düşüncenin, yani saf aklın üstünlüğünü tanımalarına engel olmuyordu. Buna iyice dikkat edilsin! Peki öyleyse niçin modern çağda durum başka türlü oluyor? Acaba Batılılar eylem yeteneklerini ölçüsüzce geliştirip, sonunda entelektüalitelelerini yitirmeye kadar vardıklarından dolayı mı? Yoksa kendilerini teselli için, eylemi her şeyin üstüne koyan teoriler icat ettikleri için mi? Ya da "pragmatizm"de olduğu gibi, ne kadar değerli olursa olsun, kendi dışındaki her şeyi inkâra kadar gittiklerinden mi? Veya aksine bugün saptadığımız, önce üstün olup, entelektüel güçsüzlüğü doğuran bir görüş tarzından dolayı mı?

-Olayların bugünkü durumunda Doğu-Batı karşıtlığının, Doğu'nun düşüncüyü eylemden üstün tutmasından, buna karşılık modern Batı'nın da eylemin düşüncüye üstünlüğünü kabul etmesinden ibaret olduğunu söyleyebiliriz.

-Modern çağın en çok göze çarpan özelliği de budur: Ardı arkası kesilmeyen bir telaş, sürekli değişim ve bizzat olayların kendisiyle birlikte sürüklendiği, durmadan artan hız gereksinimleri...

ARKAMIZDAKİLER VE YANIMIZDAKİLER

Düşünüyorum ama kaç kişi benimle beraber düşünüyor acaba. Veya bensiz... Ben düşünmesem, birkaç güzel insan daha düşünmese kim kalır toplumda. Bu soruları soruyorum kendime. Neden düşünmüyoruz ve yahut söyleyemiyoruz ne düşündüğümüzü. Yıllar boyu toplumlarımıza bu öğütlendi, eğer ki topluma aykırı düşünürsen ve bunu dile getirirsen düzen bozulur, yapma etme denildi. Hatta ve hatta düşünceni kendine sakla emri verildi sus, denildi. Bu yüzdendir ki düşünen insanlar kendilerinin yalnız olduğunu, azınlık olduklarını sandılar. Halbuki düşünenler değil ağızını açacak cesur insanların azlığından kendi kemiyetlerinin farkına varamadılar. ve genç nesillerimiz dışlanma korkusuyla veyahut bir takım özentilere yetiştii.

İnsanlarımız toplumla hareket etmeyi, onunla düşünmeyi yarar saydığı için kaybettik. Mesela, her görüşten insanın bulunduğu bir ortamda hırsızlık yapan birinin cezası ne olmalı diye sorsanız konuşanların pek çoğu hapse atılmasını veya tazminat ödemesi gerektiğini söyleyecektir. Çünkü toplumumuzun

içinde bu makul bir cevap olarak karşılanır ve haklı ve adil bir kişi olduğunuz söylenecektir. Normal olan cevabı verdiğinizde toplumdaki düzenin yararına hareket etmiş olursunuz. Peki ya eli ke-silsin dersiniz, işte o zaman zalim biri olursunuz ve dışlanırsınız. Tebrikler artık anarşistsiniz. Ama doğru olan budur, toplum kabul etmesede toplumun yararınaydı, caydırıcıydı. İşte siz bunları söylerken toplumumuzda sizi kalpleri ile alkışlayan ama düzeni korumak adına ağızını açamayan insanlar sizi bu duruma düşürdü çünkü bize böyle öğretilmişti bir düzen kuruluydu ve bozulmaması gerekiyordu.

Onlar bizim yerimize düşünür, hükmeder, seçer, seçilir, bize vekalet ederdi. Ve sonra bize derlerdi ki düşünmeyin, biz düşündük, siz sadece önünüze konanlardan buyurun dilediğinizi seçin, hürsünüz. Hürsünüz ya sundular seçeneklerini "Beyefendi A'yı mı istersiniz B'yi mi?" Ben C demek istiyorum C daha hoş hem hepimizin yararına diyemezsiniz. Ya öylesinizdir ya da böyle, söyle olamazsınız.

Onlar sizin yerinize düşünmüş, kurallar konmuş, düzen

kurulmuş. Benim düzenim böyledir demek istersiniz çok kişi de sizin gibi düşünmektedir ancak düzen için, istikrar için sizi kalpleriyle alkışlamakla yetineceklerdir. Korkmayın daima arkanızdaldır. Arkanızdalar ya... Gölgenize sığınıp rahatlarına bakarlar. Siz yeni bir düzen oluşturana kadar zor zamanınızda her daim arkanızdadırlar. Peki ya iyi zamanınızda? Ha o zaman da önünüze geçip sizi gölgede bırakacak kadar cesurdurlar aynı zamanda.

Korkaklar sürüsü! Tarafınıza davet ettiğinizde kardeşim ben sende-nim deyip çoğunluğun öndünde sizi kalpleriyle alkışladıklarını söyleyen fırsatçı, döneke it sürüleri. Ben de senin gibi düşünüyorum kardeşim ama düzen böyle, ne yapalım, elimiz kolumuz bağlı, diyen elsiz kolsuzlar, solucanlar. Kendini, düşünen adam olarak adlandırıp düşündüğü hak yol için tek kelime edemeyen hindiler. Bu adamlar bizi en çok zarara uğratanlar, bizi zayıf gösterenler.

Beraber düşündüğümüz insanlar arkamıza gelip gölgemize saklanmasa veya önümüze geçip bize gölge yapmasa hep yanımızda durup bir gölge oluştursa, işte o zaman hiçbir düşünce yalnız kalmayacak, her haklı düşünce söze dökülecek ve yerini bulacak. Nesillerimiz bizden bunu gördüklerinde geçmişteki düşünüyormuş gibi yapan toplumlara benzemeyecek ve kendinden olanı yalnız bırakmayacak. Gelecek nesilden belki de en büyük ümidim budur ama bunun için de biz ağızımızı açmalıyız.

YAĞMUR

Huzur Saati

Ben önceleri sabahları beklerdim gecelerden
Hastalar da beklerdi dingin ve ölü
Öyle motif motif halılar ve parkeler
Anlam bulamazdı geceleri çıplak tavanlar
Loş bir ışığın portakal kokusuyla kandil akşamlarında alışılmış
kaside ve ilahiler seyahat rüzgarlar
okşadığı tenler benim kadar suskun
benim kadar sabırsız değildiler
Ben gecelerden gecelerden öte
O ölümlere kuşkulu
Dirilmeye ve örneklere tamahkar
Vurulmuş kelimelerden dumanı ayıklayarak
Zift karanlığından ufuğa ve turuncuya sığınurdım
Yüreğim çınaraltı ulu cami avluşu
Aklım deniz ve martı kokusu peşinde
yeşil mavi çatışmalar ve huzurlar
Ve huzur
saatinde ayarlanası zamanım.

Yıldızlar çöl kadar sevmiyor yatağımı
Koyu lacivert maske açık maviye gebe
Sıcaklığını hissediyor doğacak haberin
dağların ardında bekleyen küskün rüzgarların ve
tavşanların farkında gece

Üstünde martılar kaç kez uyandırdı derinlerden
Farklı dünyalarda ben gece sen gündüz
Sen daima güneş sen daima huzur
kalksan karanlıklar kaçacak
Ve bir müjde saç tellerine
Sen yürüsen kutsal yatsan kutsal
kaç kez hamd ile bağladın bağı
ayakların vaadedilmiş kutsal
erham ve annelerin gençliği sen
Hastalar ve senin kadar derin hasretleri cevaba
İçten samimi ve acı bir yakarışla yükselen
Dua:
Sen hep olan ve olduran ,
Sen müstesna ve sen yaratan,
huzur saat zaman
İşleyen emirlerine,
Ol de ve olsun kadınlar kutsal
Ol de ve olsun geceler sabır
Ol de ve olsun huzur
bir anne kucağında yeşil ve sabah

SEHER VAKTİ GEÇTİKTEN SONRA

Şehrin ıssız surlarında, yürüyen adamlar
Bilirler bu kentin ağılak duvarlarını
Avlusunda bereket kokan evlerin
Çok çok eskilerde kaldığını

Savaş türküleri söylüyor şimdi mecnunlar
Tiz bir mızıka sesi kulaklarımda
Fırsat kolluyor karanlık her bir yana
Hakaretler yazıyor ilanı aşk duvarlarında

İsyân sözleri fısıldıyor yıldızlar
Aydınlık karanlığa satmış kendini
Kifayet ne demek bilmiyor kelimeler
Bir bahar havasında, göz gözü görmüyor

İçimde bitmeyen bir alınganlık
Yüreğimde sönmeyen bir ateş
Bir sokak boyu yürüyorum gecelerde
Yazılmamış şiirler dökülüyor dudaklarımdan

HÜŞYAR

Siyah beyaz bir dünya hayal ediyorum,
benim dünyam.
En gerçek hayalim bu heralde
Uçan filler, konuşan martılar yok bu dünyada
Ben varım. Ben ve birkaç dost...
Ağaçlar var, kuşlar.
Ben varım.
Yine uçsuz bucaksız bir deniz var
Ama bu sefer maviliğiyle gökleri kıskandırmıyor
Daha mütevazî, içinde kaybolmuyorum.
Bir de ben varım.
Kuşlar zar zor seçiliyor gökyüzünde
O da mavi değil...
Kediler köpekler var yine, arabalar var.
Hepsi siyah ve beyaz. Hepsi aynı gibi
Ama karışmıyor hiçbiri.
Kocaman beton yığınları var her tarafta
Kaçamıyorum. Renkleri olsa bu kadar korkunç olmazlardı her-
halde. Bilmiyorum.
İnsanlar var yine sağımda solumda
Bilinmez aceleleriyle oraya buraya koşuşuyorlar.
Bir de ben varım...
Gözlerimi açmadan renk veriyorum bu dünyaya
Ne kadar farklı ne kadar da güzel demek istiyorum,
diyemiyorum...

MAVİ

SERENCÂM

Aradağımız, ideolojik bir heyecandı
durgun bir denizi, kuru bir yaz gününü,
ama aynı zamanda kaçışan bir sürünün,
kayılan bir toplumun koşuşturmacasını andıran
bulanık, sisli, tozlu bir dönemde.
Dalga bekleniyordu bizden
rüzgâr, fırtına, heyelan.
Öyle söylemişti reis, bir şey istiyordu bizden:
“Heyecan, heyecan, heyecan.”

Heyecan sızdı damarlarımıza
Sakladık gündüz uykularını, uykusuz gecelerin ardına
Ferd ferd, “ben varım” diyecektik
şahsiyetimizi eriten çay muhabbetlerine.
Bir avuçtuk biz, sözlere sığmayan
bir avuçtuk biz, sıcak çaya susayan,
kahkahalarla mitingleri dolaşan,
biz, cihad dedikodusu yapan kocakarılar...
Adamdık ya, adam yetiştirmeliydik
kaht-ı ricâlin umutsuz karanlığında.
Kör dünyanın göbeğine “hak yol islam” yazacaktık,
hakikat ve İslam’dan bîhaber iken biz.
Kenar-ı Dicle’de bir kurt aşırıydı koyunu,
Gelirdi de adl-i ilahi sorardı bizden onu.
Zalim bitmedikçe inmeyecekti yumruklarımız.
Sahi, ne işe yarardı kavgasız yumruklar,
hangi zulmeydi karşı duruşumuz?
Hissetmediğim duygular, bağlamsız söylemler
kararttıkça umutlarımı,
ezdikçe benliğimi,
haykırdım!
Sonra bir sefer başladı
kör, karanlık bir ormanda
sarsılmaz ideallerim sıvazlarken sırtımı.
Nesillerdir devam eden bir gece...
Karanlık saçan tüm evrene karşı,
çarpınan birkaç ateş böceği...
Yola devam; çakacak şimşeğe bağlı,
gerisi sancılı bir bekleyiş...
Duygu prangalarından sıyrılan mahkûm;
düşünceleriyle kırbaçlanan, yükü ağır,
bineksiz, kaçak bir yolcuydu şimdi.
Seferine, ormanda yankılanan sesi
refakat ediyordu ateş böceğinin:
“Şimdi tekrar ne yapsam dedirtme bana yarabbi

taşınacak suyu göster, kırılacak odunu
kaldı bu silinmez yaşamak suçu üzerimde
bileyim hangi suyun sakasıyım ya rabbelalemin
tütmesi gereken ocak nerde?”

Bâki kıyamımı sarsmaz arayışlarım.
Sımsıkı sarıldığım koru düşürmeyeceğim.
Ateş böceklerinin izinden,
aydınlıklara yükseleceğim.
Protestanların kaygılarından geçip,
hevasını tanrı belleyenlerin,
tanrı tanımaz yarı tanrıların sığığında,
sözüm ona sağlıklı olanların sağlığında,
Süleymaniye’yi yıkamayanların korkularından
sakınıp kıvranacağım yüce sancularıyla.
Kadının hazlara kamçı olduğu çağda
Feminizmin yükselmesi ne ifade eder?
Kazancını emeksiz sağlamış Marx,
burjuvayı zenginleştirecek özgürlük,
müdahaleleri haklılaştıracak insan hakları,
değerlerin katili saygı safsatası,
hakikatsiz eşya, sofizm tahakkümü,
evrensel değerlerden medet uman,
meşruiyetini bunlara nisbetle arayan,
kafası karışık müslümanlar,
lüks ve şöhret düşkünü sufiler,
kalbi kokuşmuş umera,
arkeolog ulema,
antik bir şehir,
akan nehir,
dilemma

...

Uyku; yaşamdan küçük bir kaçamak
Dünyadan ‘ulyaya yükseliş
Düşüncelerin tahakkümünden
Hayallerin ümitvâr hoşluğuna
Uyumak istiyorum şimdi
Realizmin karanlığından
İdealizmin sarhoşluğuna

DİYARBEKRİ

LYS GÖZLEMCİSİ

Mekân aynı mekân
Zaman aynı zaman
Sanki sivrulmadan
Kaderine tutunmuş gibi
Yirmi üç insan

İki öğretmenden
Biri bana yabancı: o
Diğeri ona yabancı: ben
Ve yirmi bir öğrenci
Birbirine yabancı hepsi

Kâh oturuyorum
Kâh bedenimi çıkarıyor
Ruhumu uçuruyorum
Ara sıra
Bir o yana
bir bu yana
Pınarhisar'da izlediğim mahkûmlar gibi
Volta vuruyorum

Üç farklı gözlemci
Gözlüyormuş hepimizi
Biri geziciymiş:
Elinde tutuyor ipimizi
Biri mekanik göz:
Duvardan bakıyor
Bir diğeri insanmış:
Öğrenci maskesi takıyor
Ben takmıyorum kimseyi
İşimi yapıyor
Gezdirip duruyorum enseyi

Bakıyorum
Bitirince yumuşak uçlu kalemle karalamayı
Unutmasınlar kaderlerini kodlamayı
Bitirince kâğıdını bıraktı biri
Adı Denklem'di, kendi sosyalci
Yavrum, annen baban matematikçi mi
Anlıyorum
Çok güzel denklem kurmuşlar
Ama çözememişler
Kendi kurdukları denklemi

ZAMAN

Kıpkırmızı yakut görünümlü katran
Herkesin ulaşmak istediği ceset kokulu safran
Nasıl ve neden geldiği değil önemli olan
Yaşarken uzun bitince kısa olan zaman
Durmaz hiç damarda akan kan
Öyle kararsız ki insan
Bilmez onun bitmesi mi, bitmemesi mi hüsrân
Değeri bitince anlaşılan zaman.

ZİNCİRLER

Zincirler var ruhumda
Ağır, paslı, sert ve soğuk
Yalan işte, hepsi yalan
Hissetmezsin alışınca çünkü hepsi yalan
Takılıp da seversen, zinciri vurur kalbe
Dönüşür zamanla kan ağlayan kalbe
Sen farkında olamasan bile
Gözlerin sessizce çığlık atıyor
İşte bak yanaklarından kan damlıyor.

RUH

Bir ruh önce içinde
Sigaya çekilecek
Gözyaşları dinince
Gökyüzü devrilecek

Yalnızlığı seçince
İnsana sabredecek
Karanlığı sevince
Gölgelere sinecek

Güzeller güzeline
Tebessümler serecek
Adı saklı sinede
Alın yeri öpecek

ÂKİF

Ah ki bu berde'nin Őu hâli nicedir
Cismi meŒgul derd-i dŒnya ile
Lakin gŒnlŒ gezer diyar diyar derde

Dert ki alır aklı ezeldendir baŐtan
Çekilir eli kolu Őaraptan aŐtan

İnad-ı gŒnŒl bu, ferman dinler mi hiç
Kah eser geçer çŒlŒ Mecnun misali
Aranır durur gŒnlŒ sahibesini
Virane eder hep cismiyle bendini

Kara sevda bu kŒr eylemiŐ Berde'yi
GŒzŒ gŒnlŒ gŒrmez aşktan kimseleri

Vah ki o toy Berde'nin hâli nicedir
Olur ise ilahi aşktan bi haber
Toplanır yakılır aŐıtlar o vakit
Kalkar cenazesini âna mŒteakip

Oysa daha varamamıŐtı leylaya
Kim bilir belki erecekti sevdaya

Leyla bir kŒprŒ imiŐ yŒnŒ mevlaya
Mevlayı arayan sormalı leylaya
Mevlanın yolu leyladan geçer fakat
Leyla bir uçurumdur; ateŐten dibi

Uçurum ki evvelden çŒktur dŒŐeni
Sayısız berde'nin olmuş nihayeti

Bedevi misali bahtsızdır dŒŐenler
Ateşi geçebilenlerdir erenler

Eren mevlasını bulmuş artık mesud
Derd-i aŐkmıŐ berdeye adem-i vŒcut

KASİDE

I.

İhzâl ile yaktık bir can, uyağa can ümit
Uçtu gayri tayr-i cemil, hakkı helaldir ümit

Dertlere gark oldum getirdim şehadet
Hızır dedi âb-ı hayattır, kucakladı ümit

Melik-ül hayvanat aşkınla müşerref kılınmış
Ateşe büründü, ihtizâ etmesin, ceylan pençeden ümit

Yurdu sarmış sırtlanlar topluluğu miyavlıyorlar
Ava çıkmışlar av olacaklar, kürk çıkar bir ümit

İsterler diyar vadi-i hâmuşan olsun er vakit
Yâverânınız emret keselim yok olurlar ümit

Adalette dengi Nüşirevân, kılıçta İskender kıskanır
Yükselmiş râyet-i istilâ mazlumun kalbinde ümit

Kavlim odur, yakındır Feth-i Kâmil
Kapan secdeye kıl salât-ı düğâne Rabb'imden ümit

Benimki ihzârdır kulağın dem ağlar
Dem vurdum efdal-i mevzuya düzelir ümit

Ben serd-i kelâm etmek istedikçe felekler şaştı
Sile'ni istemem şaşan Dünya oturur ümit

Her beyt-i tebellesi kılarısin ahsen
Ziyâde-i fütuhat şânını yüceltir ümit

MANSÛR

Divanda oturanlara tavsiyeler

Bir kalıp çiz
Üç sözcük seç
Fail failindir
Fail failin
Meful mefulündür
Meful mefulün
Bırak da mefulün
Faili meçhul olsun
Sezginin meçhulü
Bulması daim olsun
Kaim olsun ufuklar
Limanlar anahtar olsun
Oturduğun divandan kalk
Yâ yerine yat
Ya denizler senin olsun

Bir Sessiz Vakit

Gecenin ıssız vakti
Barlar sokağı kustumuk kokmakta.
Cadde başındaki son kirli kadın
Ve gökyüzündeki son yıldız kaydı,
Karanlığa.
Ben halen uykusuz
Lirik şiirlerimin Mona Lisa'sını aramakta
Ah duygusuz Mona Lisa
Dur, gitme, kal biraz daha.

Damlalar her gece bulutuma
Yağmayan, taşamayan, çatlayan,
Her bir bulut işgalci semama.
Ah bir yağabilsem,
Ağlasam damla damla toprağa.
Ama yok, uyku yok,
Gözyaşı yok.
Sessiz ve karanlık örtüm,
Polyanatik trajedi.

Maskeler o kadar ucuz,
O kadar adi gülümsemeler.
Ben ağlayamam bilirsin,
Ağlayamaz erkekler,
Sessiz ağlar kadınlar
Ve merhamet tohumları yeşerir
Mutsuz insanlar ülkesinde.

İstiyor rüzgâr uçmak
Zincirleri kırıp atmak
Özgürlüğüne kavuşup
Durmadan dönüp dolaşmak

Kıskanıyor kuşlara bakıp
Üzülüyor esmeyi bırakıp
Etraftaki sessizliğe dalıp
İçindeki ukdeyi salıp

Anlıyor olmaz bu böyle
Kıskançlıkla varamaz bir yere
Kıramayıp kendi zincirlerini
Ulaşamaz hiçbir yere

Attı sıkıntıyı kafasından
Bıraktı bu yükü vücudundan
Ulaşamadığı hayallerine
Bir yâr olmak istedi en azından

Düştü bu çileli yollara
Göğüs gerdi yıldırımlara
Bir yâr olmak için kuşlara
Hizmetçi oldu uçurtmalara

HİÇKİMSE

VİCDAN

Yüreğim hedef tahtası
Orada burada
Ya bir kahpe kurşun ya bir şarapnel parçası
Ya cellat bir köpek balığı ya bir kravat parçası
Bir bir alınma asılıyor her birinin yaftası

Havada karada veba gibi dolaşıyor ölüm
O ölüyor
Sen ölüyorsun
Ya ben

Ellerim kan revan
Ellerimde kan revan içinde çırpınan
Vicdanımda sıra sıra darağaçları
Binlerce asılan

Genç yaşlı
Bebek
Kadın erkek
Çırpınıp duruyor durmadan
Ölüyor ölen bir kerede
Ölmeyen binlerce
Hece hece

Gece
Herkes uykuda
Benim uykum darağacında

KULABERİ

Nefes al nefes ver
Yumruk havaya!
Nefes al nefes ver
Yumruk havaya!
Nefes al kesin ve kesintisiz
Sesinin ve sessiz çiçeklerin
imrendiđi bir
esintinin alnını pembeye boyamasıyla
yasemin kokusuyla ve kitabın tozuyla
bildiđin tüm kirleri
ve epriyen kumdan tepeleri
geçtiđi ve sildiđi
gerçeđini hatırla
Yumruk havaya!

Sonu bilinmez göklerden
önü kesilmez bir emirle
kendini bilmez karanlıklardan
öylesine aydınlıklara değil.
Ay ışığında uzaklara ve kat kat katlara
ve ardından gündeğumunun sancılı kızılığına
çıkaran
pişeni yakmayan
düşeni bırakmayan bir rüzgar eserken
derince bir nefes al ver
Yumruk havaya!

DİRİLİŞ ERİ